

II. МАТЕРІАЛИ ДО УКРАЇНСЬКОГО БІОГРАФІЧНОГО СЛОВНИКА

АБАКУМОВ Єгор Трохимович (6.03.1895, с. Рутченкове Обл. Війська Донського, тепер у межах м. Донецька — 30.10.1953, Москва) — інженер-вугільник, винахідник, шахтопроектувальник, адміністратор-виробничник.

Н. в родині шахтаря, виходця із збіднілої гілки курського роду селян-однодворців, який переїхав у Донбас в останній чверті минулого століття.

З 1907 працював лампоносом у шахті, кріпильником, бурильником, десятником. Під час громадян. війни служив у Червоній армії. З 1920 — на інж.-тех. та адм. роботі. Член комісії проф. Б. І. Бокія по розробці тез для відродження Донецького басейну. В 1926 під безпосереднім керівництвом А. було затверджено основні положення механізації вуг. пром-сті Донбасу. Впродовж наступних 5 років активно впроваджував ці розробки в гірничу справу та проектування буд-ва шахт. У 1930 закін. Моск. Гірничий ін-т.

чий ін-т.

У 1933 А. призначений заст. нач. управління буд-ва моск. метрополітену. Під час вирішального етапу спорудження його першої черги був керівником цього буд-ва. Застосовував нову техніку і передові методи праці. Після пуску 1-ї черги моск. Метрополітену (1935), повернувся до вуг. пром-сті. Став першим заст. союзного наркома цієї галузі. З 1937 — канд. тех. наук. Під час Великої Вітчизняної війни зосередився на питаннях шахтобудування і гірничої справи т. з. глибокого тилу. З 1946 — перший заст. міністра вуг. пром-сті сх. районів СРСР. А. — лауреат Держ. премії СРСР. Таким чином було вшановано його працю з питань удосконалення та впровадження щитового методу проходки тунелебудування під час спорудження моск. метрополітену.

З 1947 А. — на керівних посадах в установах, що займалися механізацією важких і трудомістких робіт та впровадження техніки в нар. г-во. Через стан свого здоров'я 1949 А. перейшов працювати до Тех. ради М-ва вуг. пром-сті. З 1952 і до кінця свого життя А. працював головою наук. установи.

А. — автор багатьох тех. статей, більшість з яких присвячено різним проблемам розвитку вуг. пром-сті. Був одним із авторів нових прогресивних методів гірничих робіт: прискорене проведен-

ня підготовчих виробок при крутому падінні та на горизонтальних шарах, нових способів проходки стволів шахт і тунелів метро тощо. А. — винахідник багатобурової врубово-відбійно-навалювальної машини. Він був членом вченої ради Ін-ту гірничої справи АН СРСР, головою Все-союзного наук.-тех. гірничого т-ва. А. входив до складу редколегії журн. "Уголь".

Чимало працівників вуг. промсті (інженерів-новаторів, шахтобудівників та адміністраторів) були його учнями. А. помер у Москві, де і похований.

Лит.: Абакумов Е. Т. // БСЭ. — 2-е изд. — М., 1949. — Т. 1. — С. 8; Егор Трофимович Абакумов // Уголь. — М., 1953. — № 12. — С. 1—2; Абакумов // Биографический словарь деятелей естествознания и техники. — М., 1958. — Т. 1. — С. 5; Мельников Н. В. Горные инженеры. — М., 1981. — С. 136—140. Матеріали музею шахти ім. Абакумова. — Донецьк, 1997.

О. В. Абакумов.

АГНГТ-СЛЕДЗЕВСЬКИЙ (справжнє прізвище — Следзевський) Казимир Генріхович [15(27).05.1898, Петербург — 6.09.1973, Київ, похований на Байковому кладовищі] — художник-графік, засл. діяч мистецтв УРСР (з 1960).

Н. в сім'ї театр. діячів польс. походження. Батько — Генріх Едуардович Керевич, артист балету, режисер, бутафор Київ. оперного театру. Мати — Вікторія Никодимівна Следзевська, співачка хору,

працювала в різних укр. і рос. мистецьких колективах (згодом А.-С. обрав прізвище матері). Дружина — Тетяна Федорівна Следзевська (уроджена — Бліндерова), філолог. Дочка — Ірина Казимирівна Следзевська, кардіолог, доктор мед. наук. Навч. в київ. приватній гімназії А. Стельмашенка (1908—16) та на мех. ф-ті Київ. політех. ін-ту (1916—21). Першим учителем малювання А.-С. був художник-декоратор Київ. оперного театру С. Евенбах (1910). Вчився у Київ. худож. студії О. І. Мурашка, у художника І. Селезньова (1913—17). Тяжке матеріальне становище змусило його з 16 років поєднувати навчання з роботою кочегара, помічника машиніста, санітара, вантажника тощо (1914—23). Працював художником-карикатуристом у редакціях газ. "Молодой пролетарий" (1923—25), "Пролетарська правда" (1925—36) та ін. У 2-й пол. 1930-х рр. співробітничав у газ. "Комсомолец України", "Комуніст", "Комсомольская правда", журн. "Перець", вид-ві "Мистец-